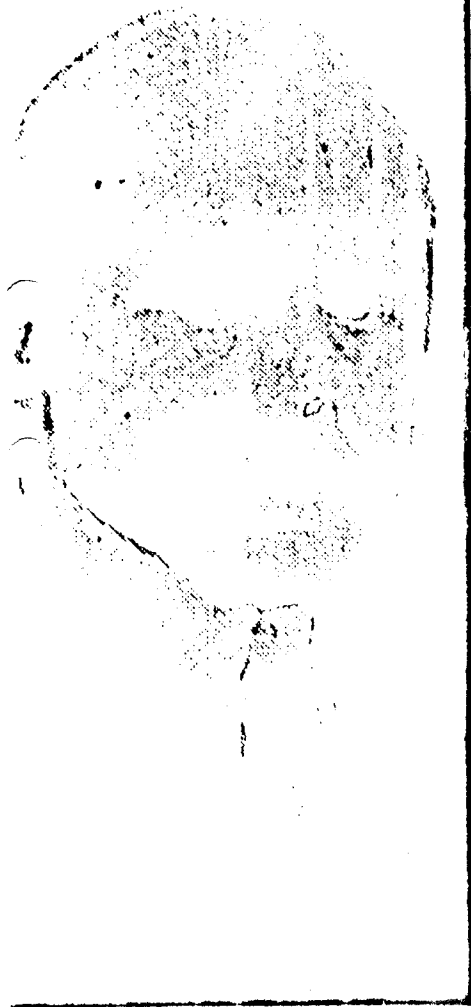

2.7.1956
102687

Quislings henrettelse ble utsatt i to timer

for at dansk politimann skulle få være til stede

Direktør Aage Seidenfaden.

I den tidligere danske politidirektør Aage Seidenfadens erindringsbok, «I politiets tjeneste», blir det gitt noen oppsiktsvekkende opplysninger om henrettelsen av Quisling. Hvis de er korrekte stiller de de ansvarlige norske myndigheter i et eiendommelig lys.

Forfatteren forteller at da det i Danmark var bestemt at poli-

(Fortsatt side 6)

Quisling...

(Fortsatt fra side 5.)
tiet skulle pålegges vervet å foreta eksekusjonen av dødsdommene over landssvikere — «hvad der ikke var mig ubehageligt, eftersom i hvert fald jeg syntes, at vi havde så meget at hævne fra besættelsestiden (!)» — ble han sendt til Norge for å overvære henrettelsen av Quisling. Han reisde med fly, men da det var umulig å gå ned ved Oslo på grunn av tåke, landet han ved Kristiansand. Da han «skulle være i Oslo kl. 12 om natten, til hvilket tids-

punkt henrettelsen av Quisling var fastsatt,» fikk han av politimesteren i Kristiansand stilt til rådighet en jeep, men kom så sent avsted at han først var i Oslo ved 2-tiden om natten.

På politistasjonen i Oslo ventet imidlertid en fullmektig på ham med en bil, og de kjørte sammen til Akershus hvor henrettelsen skulle finne sted. Politimester Welhaven, som hadde ledelsen av eksekusjonen, «havde nemlig utsatt henrettelsen til kl. 2 for min skyld,» forteller politidirektør Seidenfaden, som ellers opplyser at henrettelsen ikke gjorde noe særlig inntrykk på ham, og at «bagefter kjørte vi ned på Oslo polittkammer og skulle have en hjertestyrkning».

Herfor er det meget alvorlig spørsmål som vi herved retter til de ansvarlige norske myndigheter: Er det riktig at henrettelsen av Quisling ble utsatt i to timer, og er det slik at den dømte først hadde fått beskjed om at eksekusjonen skulle finne sted kl. 24, men så måtte vente ytterligere i to timer, fordi en mann som skulle være tilskuere, var blitt forsinket?

Dette har ikke noe å gjøre med spørsmålet om berettigelsen av dødsstraff eller om dommen over Quisling. Men en hvilken som helst dødsdømt har i en rettsstat krav på ikke å bli utsett for en sterkere nervepå-

Jenning enn absolutt nødvendig i sine siste timer, og det ville det representere om han etter å ha forberedt seg på å møte døden ved et visst klokkelett måtte vente i ytterligere 2 timer på at henrettelsen skulle finne sted.

Vi er klar over at Aage Seidenfaden kom i offisielt erend, og at han skulle gi en offisiell anberotning til det danske justisministerium om hvordan dødsdommene over landssvikere ble eksekvert i Norge. Det hindrer likevel ikke at episoden må sterkt beklages hvis det er riktig at henrettelsen ble utsatt til kl. 2 etter at Quisling hadde fått beskjed om at den ville finne sted kl. 24. I et slikt tilfelle må hensynet til den dømte gå foran hensynet til den som kommer i studiepøyemed. Han hadde dessuten i alle tilfelle kunnet fullføre sitt oppdrag ved en senere leilighet, da han kunne overvære en annen eksekusjon.

Noe som kan ikke —

...vegen
...gripe inn
...slikghetsvis når
...dan sentrale øko-
...faktor som heter lgn-
...
...Vi har prinsipielt ikke noe
...et den skal dirigere

Dødsdom og henrettelse

Tidligere politidirektør Aage Seidenfaden har uttalt seg til dansk Ekstrabladet om VG's kritikk forleden av at Quislings henrettelse ble utsatt i to timer forat hr. Seidenfaden skulle kunne overvære den.

Den danske politimann er tydeligvis irritert over at vi nu også skal have modlidenhed med en sjøver som Quisling, og finder at man kan være ligeglad med, om han måtte vente to timer mere eller mindre.

Det er en uttalelse ganske i stil med den kynisme hr. Seidenfaden har lagt for dagen i sin bok, hvor han f. eks. sier at når det danske politi fikk seg pålagt vervet å henrette de gamle landssvikere, var det noe «der ikke var mig ubehageligt, eftersom i hvert fald jeg syntes, at vi havde så meget at hævne fra besættelsestiden». For når han sier at han var «så oplyst av had og hævnfølelse overfor morderne og landsforræderne, at det glædede mig, at de blev skudt».

Det forekommer oss at både disse og de siste uttalelser om henrettelsen av Quisling er en dansk lovens håndhever uoverens. Det er her i det hele tatt ikke spørsmål om man mener dødsstraff for Quisling og andre ondartede landssvikere var en rettfærdig straff. Vi mener for vår del at den var det, og vi tror ikke at det, hverken når det gjelder prinsippet eller straffutmålingen, er noen divergens mellom hr. Seidenfadens og vårt syn.

Men vi reagerer sterkt mot den mentalitet som kommer til uttrykk når man betrakter henrettelser som en slags hævn og hevnsaksjoner, med henvisning til at en politimann er opplyst av slike personlige følelser, og vi mener at det er en rettsstat uverdigg at den lar en dødsdømt — uansett hvilke forbrytelser han har gjort seg skyldig i — vente to timer ytterligere på å møte sin skjebne forat en tilskuere skal nå fram. Vi tror heller ikke mange av hr. Seidenfadens norske eller danske kolleger vil gi ham sin tilslutning når han begrunner sitt syn med en henvisning til hvordan Quisling og hans tilhængere behandlet deres medstandere. Hverken hirdens eller det quislingske statpolitiet er noe monster for en siviltrettsstat som holder rettsoppdraget.

VG 7.7. 1956